

vreme. Nekateri so se jezili in to še posebno zategadelj, ker so rajniki oče v svojem življenji tako radi hvalili tudi gerdo in najspornejše vreme. „Kaj bi pač rajniki zdaj rekli k takemu gerdemu vremenu,“ djali so drug drugemu, „ako bi mogli govoriti in bi videli kako sneži na vse pretege? Takega vremena bi pač ne mogli hvaliti.“ — In glej! grôza in strah prešine okrog stoječe, ko vidijo, da se rajniki moj oče začno gibati, se po konci vsedejo, gledajo z debelimi očmi okrog sebe in rekó: „Vreme je prav!“ — Bili so namreč le na videz mertvi; keré jih je deržal tako, da se niso mogli niti ganiti niti govoriti, pa tudi nobenega drugega znamenja življenja pokazati. Neugodno vreme jih je rešilo gotove in strašne smerti; pri lepem vremenu bili bi gotovo živi pokopani.

Nikdar tedaj ne smemo godernjati čez naredbe božje. Bog že vé, kaj je prav, če tudi mi ne moremo s svojo slabo pametjo berž vsega razumeti.

J. Petermann.

Zdihljeji po domovini.

Si osoda me nemila
Pripeljala v tuji kraj;
Kje je ljuba domovina?
Kdaj prišel bom spet nazaj?

Mične pesmi in premile
Tuge moje ne zvedré,
Skušnje britke, sile hude
Tarejo in sklé sercé.

Pó gorovji, po ravnjavah
Iščem ceste njene sled;
Tujece prašam po daljavah,
Kdaj nazaj, da pridem spet?

Up pa vendar mi ne mine,
Videl enkrat bodem še
Lepe kraje domovine,
Kras in kinč Slovenije!

P. Gros.

T i h a d e ž e l a .

Ali véste, mladi moji bralci in bralke, kako se zove ta deželca po svojem pravem imenu? Ali véste kje leži in koliko ima prebivalcev? Ali vam je znano, kaka je tam zemlja in kake živali se v tej deželici nahajajo? Že vidim, da ne uganete nobenega teh mojih vprašanj. Hočem vam tedaj jaz sam na kratko opisati to deželico in vam nazadnje povedati tudi njeno pravo ime. Pazljivo me tedaj poslušajte!

Majlna in mirna je ta deželca, ležeča pod polnočnim pasom. Z ene strani se naslanja na večer našega življenja; proti vzhodu pa mejí na neko lepšo, srečnejšo, nam neznano deželco. Število njenih prebivalcev, dasiravno že precej veliko, vendar še dan na dan močno narašča. Zemlja te dežele je merzla in trohljiva; večidel se vzdigujejo tam nizki hribei, med katerimi se odpira sim ter tje tudi kaka ozka dolina, ki je ravno zadosti prostorna, da sprejme opešanega in trudnega popotnika v svoje tiho zavetje.

Zrak v tej deželi je hladen, merzli vetrovi pogostoma brijejo, imenujejo se „vzdihljeji.“ Rosa in britke solzé zemljo večkrat namakajo. Verh

vsega tega je zemlja še zelo nerodovitna in uboga, pa tudi ne krije v svojih notranjih prostorih nikakoršne koristne rude. Tudi živali ta zemlja prav malo redi; tù najdeš le groznega červa ali pa kakega otožnega črička. Prebivalci te dežele so nekako posebno ljudstvo. Ni jih drugega nego kost; mutasti so vsi, a vendar iz globoke svoje domovine dihajo pomenljive besede. Mest in trgov si ne zidajo, ampak vsak prebiva le v ozkejši leseni bajtici. Nimajo ne kralja ne cesarja med seboj; vsi so si popolnoma enaki. Vsi uživajo enako svobodo in enake pravice. Med njimi kraljuje najlepši mir. Nekateri prebivajo že dolgo časa v tej tihi deželi in morebiti tudi še dolgo bodo. Toda enkrat zasije tudi njim solnce, zbudili se bodo, ter pojdejo iz tihe dežele v lepšo in boljšo domovino. — Tudi ti, dragi bralec, ki zdaj te verstice bereš, preselil se bodeš enkrat v to neznano deželo, — morebiti da čas selitve ni več daleč; skerbi le, da srečno tje pripotuješ. — Zastava te družbe je: križ. — Dežela pa se imenuje: p o k o p a l i š č e.

A. Jurinec, mladenič.

Skopuh in pijanec.

Šla sta skopuh in pijanec v mesto. Pijanec je imel nov lep plašč, ki mu je pa med potjo delal veliko sitnosti. Bil je namreč zelo težak, a solnce je pripekalo, da je bilo joj! Pijanec reče skopuhu: „Priatelj! huda žeja me tare, posodi mi goldinar, da si kupim piti v bližnjem mestu.“ Toda skopuh pijancu ne upa. Pijanec ga še enkrat poprosi in reče: „Nò, pa vzemi plašč v zastavo; če ti goldinarja ne povernem, obderžiš lahko plašč, ki je gotovo več vreden, nego ubogi goldinar. S tem je skopuh zadovoljen, ki je že dolgo obračal svoje oči po lepem plašču, in hitro privleče iz žepa nekaj bankovcev ter podá enega pijancu. Pijanec vzame goldinar in prav prijazno ogerne svoj plašč skopuhu okrog pleč. Tako potujeta dalje, zadovoljna in vesela, ter kmalu prideta do mesta. Pijanec zdaj postoji, oberne se k svojemu tovaršu, ponudi mu bankovec nazaj in reče: „Jaz sem stvar nekoliko bolj prevdaril. Denar, ki si mi ga dal, bil bi hitro zapit in Bog védi, ali bi ti ga še kedaj verniti mogel! Vzemi torej svoje in daj mi moje. Tukaj je dobra voda, za katero mi ni treba denarjev.“ Skopuhu ne ostane drugega, nego da mora plašč nazaj dati, katerega je moral pijancu nositi tako daleč in v tako hudej vročini. Pijanec pa se je prav debelo smejal v pest, da je skopuha tako dobro za nos zvodil.

J. Petermann.

T e r t a .

Minula bo zima in mráz siloviti,	Čimú bi pač britkih solzic ne točila?
Prikazal se vigrédi solnčni bo čas,	Je veter jesenski jej listje obral,
Bo terta ovila se — jela roditi; —	In zima nemila sestrice vmorila,
In slavček prepeval p. d njo bo na glas.	Gorjanec obrezal in v ognji sežgal.

Minula bo zima in mráz siloviti,
Prikazal se vigrédi solnčni bo čas,
Bo terta ovila se — jela roditi; —
In slavček prepeval p. d njo bo na glas.

P. Gros.